

Možná by se měla vrátit do postele nebo zjistit, jestli je některá z těch služebných bytůstek vzhůru... Otočila se.

Uprostřed schodů, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě, stála socha – celá z břechťanu.

Belle ten pohled tak vylekal, že nemohla ani ječet. Zakryla si ústa pěstí, kousla se do kloubů a maličká, mdlá část její mysli přitom řekla: *Vida, tak proto to dělají lidé v knížkách. Aby se nesešpali a nestala se z nich zbytečná, ječící hromádka šilenství.*

Tající sních vytvářel loužičky vody. Z nějakého důvodu byla ta odkapávající voda nejděsivější ze všeho. *Socha musela přijít ze zahrady*, pomyslela si Belle nesmyslně. Nezdálo se, že by pod listy a větvemi něco bylo; samy od sebe se svinuly tak, aby aspoň trochu připomínaly postavu. Nejspíš ženskou. Zelené beztvaré paže byly pozvednuté jako v prosbě.

Belle klopýtala pozadu do schodů pryč od sochy, ale nespouštěla z ní oči. Socha se ani nepohnula.

Belle se třásla a odněkud z hloubi hrdla se jí draly tlumené kňouravé zvuky. Ustoupila až na vrchol schodiště, kde málem upadla, protože za sebou čekala další schod. Místo toho tvrdě došlápla na podlahu a od kotníku až po páteř se jí rozlila vlna bolesti. Mimoděk vykřikla, klopýtla a málem ztratila rovnováhu. Svíčku stále svírala pevně v ruce a neodvažovala se ji upustit.

Uvědomila si, že spustila oči ze sochy, a rychle se otočila.

Sochala teď stála na schodech výš, jen asi metr daleko.

Belle vzlykla.

Socha držela paže u těla, jako by věděla, že Belle sama půjde tam, kam ji potřebovala dostat. Byla tam jen jako připomínka.

Belle se zhluboka nadechla – a pak doběhla posledních deset metrů k doupěti Zvířete. Už chtěla položit ruku na ošklivou, nestvůrnou kliku dveří do jeho pokoje... ale zarazila se, když v chodidle ucítila jinou, ostrou bolest.

Podívala se dolů: do nohy se jí zabodl velký střep. Z rány se už řinula krev a začínala odkapávat. Belle se ohnula a se syknutím střep vytáhla. Pocházel z velikého zrcadla na zdi, z toho, které Zvíře rozbilo – bezpochyby když v něm zahlédlo vlastní odraz.

Belle se podívala na to, co ze zrcadla zbývalo, zvedla svíčku a pohybovala jí. Bylo těžké něco rozeznat, když měla tak málo světla a střepy trčely do různých směrů. I tak však Belle viděla, že neodrážejí ji ani nic kolem ní. Svrátila obočí a podívala se pozorněji.

Jeden střep ukazoval blondátou paní, která pečlivě naváděla buclatou dětskou ručku nad jamku v zemi, kam se mělo zasadit semínko...

...na dalším střepu byla žena, která na děvče házela listí, jako by to byl padající sních...

...na třetím byla žena s dívkou v podobném oblečení, točily se a smály se...

Belle si najednou ohromeně uvědomila, že to, co střepy ukazovaly, dělávala *společně se svou matkou*: matka ji pevně objímá; matka za ní běží, ale Belle s brekem utíká pryč; matka a Maurice se s ní mazlí v její postýlce...

Některé ukazovaly Belle jako miminko, celou malou rodinu v malém bytě, který nepoznávala. Nebyla tu růžová zahrada, zato v pozadí se tyčil strašidelně vyhlížející hrad.